

- 2) Czy art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2008/120/WE z dnia 18 grudnia 2008 r. ustanawiającej minimalne normy ochrony świń<sup>(1)</sup> w związku z art. 12 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak art. 8 ust. 1 dekretu królewskiego 4/2014 zatwierdzającego normę jakości dla mięsa, szynki, łopatki i schabu ze świń rasy iberyjskiej, uzależniającemu używanie terminu „iberyjski” w odniesieniu do produktów wytwarzanych lub sprzedawanych w Hiszpanii od wymogu, by hodowcy świń rasy iberyjskiej w systemach gospodarowania intensywnego (tuczu) zwiększyli minimalny pozbawiony przeszkód obszar podłoża na zwierzę o żywej wadze powyżej 110 kg do 2 m<sup>2</sup>, mimo iż celem uregulowania krajowego jest poprawa jakości produktów, a nie dotyczy ono w szczególności ochrony świń?

W przypadku odpowiedzi przeczącej na powyższe pytanie, czy art. 12 dyrektywy 2008/120/WE w związku z art. 34 [TFUE] i 35 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, by uregulowanie takie jak art. 8 ust. 1 dekretu królewskiego 4/2014[4] zobowiązywało producentów z innych państw członkowskich w celu poprawy jakości produktów wytwarzanych lub sprzedawanych w Hiszpanii, a nie w celu ochrony świń, do przestrzegania takich samych warunków hodowli zwierząt, jak warunki nałożone na hiszpańskich producentów, aby produkty z tych świń mogły korzystać z nazw handlowych regulowanych wspomnianym dekretem królewskim?

- 3) Czy art. 34 [TFUE] i 35 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak art. 8 ust. 2 dekretu królewskiego 4/2014 zatwierdzającego normę jakości dla mięsa, szynki, łopatki i schabu ze świń rasy iberyjskiej, którym to uregulowaniem nałożono wymóg minimalnego wieku przy uboju wynoszącego 10 miesięcy dla świń, z których wytwarzane są produkty zaliczające się do kategorii „de cebo” w celu poprawy jakości tej kategorii produktów?

<sup>(1)</sup> Dz.U. 2009, L 47, s. 5.

## Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-181/17)

(2017/C 195/20)

Język postępowania: hiszpański

### Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux i J. Rius, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

### Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, zgodnie z art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, że ustalając minimalną liczbę pojazdów w celu uzyskania zezwolenia na transport publiczny, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na podstawie art. 3 i 5 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji przeciwko Królestwu Hiszpanii ma za przedmiot stosowanie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 51)<sup>(1)</sup>.

Komisja uważa, że nakładając jako warunek uzyskania zezwolenia na transport publiczny wymóg, by przedsiębiorcy dysponowali co najmniej trzema pojazdami, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na podstawie art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 5 lit. b) tego rozporządzenia.

<sup>(1)</sup> Dz.U. 2009, L 300, s. 51